

3 Ιανουαρίου 2022

Τὸ φλουρὶ τοῦ φτωχοῦ (Νιρβάνας Παῦλος)

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Λογοτεχνία (ποίηση & πεζογραφία)

Τὸ πρῶτο φλουρὶ τῆς βασιλόπιτας πού μοῦ ἔπεσε βγῆκε μοιρασμένο. Ἦταν ἀληθινὸ φλουρὶ, γιατί ὁ πατέρας μου τὸν καιρὸ ἐκεῖνο συνήθιζε νὰ βάζει στὴ βασιλόπιτα τοῦ σπιτιοῦ μας μία χρυσὴ ἀγγλικὴ λίρα.

Πῶς ἔρχονται τὰ πράματα καμιά φορᾶ! Ο πατέρας μου, ὄρθιος μπροστὰ στὸ ἀγιοβασιλιάτικο τραπέζι, ἔκοβε τὴν πίτα, ὀνοματίζοντας κάθε κομμάτι ξεχωριστά, πρὶν κατεβάσει τὸ μεγάλο μαχαίρι τοῦ ψωμιοῦ. Ἀφοῦ ἔκοψε τὸ κομμάτι τοῦ σπιτιοῦ, τῶν ἀγίων, τὸ δικό του καὶ τῆς μητέρας μου, πρὶν ἀρχίσει τὰ κομμάτια τῶν παιδιῶν σταμάτησε, σὰν νὰ θυμῆθηκε κάτι.

- Ξεχάσαμε, τὸ κομμάτι τοῦ φτωχοῦ. Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ 'ρθεῖ ὕστερ' ἀπὸ τοὺς ἀγίους. Ἴσως εἶναι ὅμως. Θὰ τὸ κόψω τώρα κι ὕστερα θ' ἀρχίσω τὰ κομμάτια τῶν παιδιῶν. Πρῶτα ὁ φτωχός.

Κατέβασε τὸ μαχαίρι καὶ εἶπε:

- Τοῦ φτωχοῦ.

Ἐπειτα θὰ ἐρχόταν τὸ δικό μου κομμάτι, πὺ ἤμουν ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τὰ παιδιά. Καθὼς τραβοῦσε ὅμως τὸ κομμάτι τοῦ φτωχοῦ, τὸ χρυσὸ φλουρὶ κύλησε στὸ τραπεζομάντιλο. Τὸ κόψιμο τῆς πίτας σταμάτησε. Κοιτάζαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο κι ὁ πατέρας ὅλους μας.

- Ποιανού είναι τώρα το φλουρί; είπε ή μητέρα μου. Του φτωχού ή του Πέτρου; Έγω λέω πως είναι του Πέτρου.

Η καημένη ή μητέρα! Το είχε καημό να πέσει σ' έμένα.

- Ούτε του φτωχού είναι ούτε του Πέτρου, είπε ο πατέρας μου. Το σωστό σωστό. Το φλουρί μοιράστηκε. Ήταν ανάμεσα στα δύο κομμάτια. Καθώς τα χώρισα με το μαχαίρι, έπεσε κάτω. Το μισό λοιπόν είναι του φτωχού, το μισό του Πέτρου.

- Και τί θα γίνει τώρα; ρώτησε στεναχωρημένη ή μητέρα μου.

Τί θα γίνει; συλλογιζόμαστε κι εμείς.

Και μου την έδωσε. - Μην πονοκεφαλιάζετε, είπε ο πατέρας. Άνοιξε το πορτοφολάκι του, έβγαλε από μέσα δύο μισές χρυσές λίρες και τις άκούμπησε στο τραπέζι. Να τί θα γίνει. Αυτή φυλάξτε τή, να τή δώσετε στον πρώτο ζητιάνο που θα χτυπήσει την πόρτα μας. Είναι ή τύχη του. Η άλλη μισή είναι του Πέτρου.

- Καλορίζικη! Και του χρόνου παιδί μου! Είσαι ευχαριστημένος;

Ήμουν και με το παραπάνω.

- Θα του τή δώσω έγω με το χέρι μου, είπα.

Γελούσαμε όλοι με την παράξενη τύχη μου. Τ' άλλα παιδιά με πείραζαν: «Ο σύντροφος του φτωχού». Μονάχα ο πατέρας μου δέ γελοῦσε. Έκεῖνος με τράβηξε κοντά του, με φίλησε και μου είπε:

- Μπράβο σου! Είσαι καλό παιδί.

Το άλλο πρωί, μόλις ξυπνήσαμε, χτύπησε ή πόρτα. Κάτι μου έλεγε πως ήταν ο ζητιάνος, που έφτασε βιαστικός να πάρει το μερίδιό του.

Έτρεξα στην πόρτα με τή μισή λίρα. Ήταν ένας γέρος, φτωχός, με κατάσπρη γενειάδα, γερός από τα χρόνια, και τρέμοντας από το κρύο μουρμούριζε εύχες.

- Πάρε, παπού, του είπα.

Ο γέρος το έφερε κοντά στα μάτια του, για να το κοιτάξει καλύτερα. Δεν μπορούσε να πιστέψει πως κρατούσε χρυσάφι στα χέρια του - τον καιρό εκείνο που όλοι έδιναν στους φτωχούς δίλεπτα και μονόλεπτα.

- Τί 'ν' αυτό, παιδάκι μου; με ρώτησε.

- Μισή λίρα εἶναι, παππού, τοῦ εἶπα. Πάρ' τήν. Δική σου εἶναι.

Ο καημένος δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιστέψει.

- Μήπως ἔκανες λάθος, παιδάκι μου; Γιὰ ρώτησε τοὺς γονεῖς σου.

Τοῦ ἐξήγησα μὲ τί τρόπο εἶχαμε μοιραστεῖ τὸ φλουρὶ τῆς βασιλόπιτας. Ο γέρος ἔτρεμε ἀπὸ τὴ χαρά του. Σήκωσε ψηλὰ τὰ μάτια καὶ εἶπε:

- Ο Θεὸς εἶναι μεγάλος! Νὰ ζήσεις, παιδάκι μου, καὶ νὰ σὲ χαίρονται οἱ γονιοί σου. Καὶ ὁ Θεὸς νὰ σ' ἀξιώσει νὰ ἔχεις πάντα ὅλα τὰ καλὰ καὶ νὰ τὰ μοιράζεις μὲ τοὺς φτωχοὺς καὶ τοὺς ἀδικημένους. Τὴν εὐχή μου νὰ ἔχεις!

Μοῦ ἔδωσε τὴν εὐχή του, σήκωσε πάλι ψηλὰ κατὰ τὸν οὐρανὸ τὰ μάτια καὶ κατέβηκε μὲ τὸ ραβδὶ του τὴ σκάλα.

Πηγή: agiazoni.gr